

This is how I am indebted to my country!

An encounter with the most influential aspects of Iranian identity, spending a few quiet moments with objects that are silent, yet express the hidden history of a three thousands year old civilization, is a beautiful and valuable experience. This was the stimulus for artistic creativity in the visual presentation of our national heritage. The present collection has therefore been designed according to standards slightly different from the conventional approaches of museums. The goal had been for the images to demonstrate both their artistic and visual aspects as well as their status as documents. Thus in completing the visual archives of the National Museum of Iran, the deciding factors were historic identity, uniqueness, archaeological prominence, aesthetic value and craftsmanship.

Selecting a space capable of presenting the objects as a collection, finding associations between the forms of objects of different eras, creating lighting effects that would set off the volume, texture and decorative design or text, and displaying the use of each object were the criteria applied in the photography. All images had been produced using large-format studio cameras; photographing 300 objects took seventeen months to complete. The history of each section was carefully studied before photography, and the image design was based on available data. Thus resulting exhibition is the product of eyes, minds and hands that cherish and honor the objects, their history and their homeland.

Photo Tip: JPG Compression

Babak Rezaei, Iran (Art_Babak@Yahoo.ca)

Compression artifacting can ruin a perfectly good image. It can be introduced by the camera and/or by image editing software at lower quality settings. Also, re-sizing, re-sampling, and re-saving can all degrade the quality of a JPEG image, so be careful about re-saving JPEGs and always keep a copy of the original file. Remember, if a photo was re-saved 4 times (even at a quality of "12" or "Best") the image quality will become worse and worse.

It's always best to start with the cleanest image possible.

تکثیر عکس بسیار سریع به ایران رسید و مشکل مزبور حل شد. در این دوران عکس را مانند نقاشی در قاب مزین به دیوارها می آویختند. سپس آلبوم عکس نیز متداول شد. آلبوم عکس کاخ گلستان یکی از بهترین مجموعه های آن دوران است.

همچنین، 15 جلد کتاب عکاسی تالیف و یا از زبان های انگلیسی و فرانسه به فارسی ترجمه شد که همگی به شاه یا درباریان اهداء شده بودند. در همین دوره بود که واژگان فتوگرافی به فارسی تعیین شد و تاکنون نیز از همان واژگان استفاده می شود. داگرنو تاپ، "صفحه ی نقره" نامیده شد. کلمات "عکس"، "دوربین عکاسی"، "عکاسی"، "نگاتیو"، "پوزیتیو"، "عکاس" و "عدسی" از همان تاریخ در فرهنگ عکاسی ایران استفاده می شوند.

از مجموعه ی عکس های سفر ناصرالدین شاه که در کاخ گلستان گردآوری شده حدود 30 هزار عکس مربوط به استان سمنان است که در مسیر سفرهای شاه به مشهد عکاسی شده است. اولین سفر ناصرالدین شاه به مشهد در سال 1284 ه. ق. است. در این سفر آقا رضا عکاس باشی وظیفه ی ثبت تصاویر را بر عهده داشت. عکاسی از شهرها و روستاهای ایوانکی، قشلاق، آرادان، پاده، ده نمک لاسنجر، سرخه، سمنان، توشه، امیرآباد، دامغان، چشمه علی، مهماندوست، ده ملا، بسطام، شاهرود، ابرسج، خیرآباد، ارمیا، میامی، میاندشت، عباس آباد، استرمد و داورزن انجام می شود. سپس تمام شهرها و روستاهای مسیر از سبزوار تا مشهد عکاسی می شوند.

عبدالله بن جهانگیر میرزا از دیگر عکاسان دارالخلافه ی ناصری است. او در سال 1307 ه. ق. به دستور ناصرالدین شاه مامور عکسبرداری از بناها و آثار تاریخی می شود. وی تهران، شاهرود، آق قلعه (ترکمنستان)، استرآباد، گرگان، دشت ترکمن، مازندران، اشرف، ساری و آمل را عکاسی می کند. وی علاوه بر بناها، پرتره هم می گیرد.

در سال 1312 ه. ق. عبدالله قاجار مامور عکاسی از سرحدات خراسان می شود تا از امراء حکام، آثار تاریخی و هر آنچه موجود است عکاسی کند.

ویکتور اسمنیوف، افسر روس نیز در سال 1315 ه. ق. مسیر خود از سرحدات خراسان تا تهران را عکاسی می کند. عکس هایی که وی گرفته بود نیز در کاخ گلستان گردآوری شده است.

ژول ریشارد در سال 1860 در مدرسه ی دارالفنون عکاسی تدریس می کرد. لویچی پسکه ی ایتالیایی نخستین عکس ها را از تخت جمشید و پاسارگاد گرفت و در سال 1862 از آنها نمایشگاهی در لندن برگزار کرد. مهندس آلمانی، ارنست هولتزر، نیز در طی سی سال در اصفهان 3000 نگاتیو ثبت کرد.

به تدریج استودیوهای عکاسی تجاری در شهرهای بزرگ مانند طهران (تهران) و رشت به راه افتاد. استودیوهای سیار هم در محل های توریستی برپا شد، علاوه بر آنکه توریست ها هم دیگر دست به دوربین شده بودند.

آنتوان سیوروگین (1830-93)، فرزند دیپلمات روس در تهران، اولین عکاس تحصیل کرده ی ایران است. وی در تبلیسی (تفلیس) درس عکاسی خوانده بود. او آذربایجان و کردستان را عکاسی کرد. سیوروگین یک استودیوی عکاسی در تهران باز کرد و بعدها عکاس دربار شد. وی مجموعه ای شامل 7000 عکس پرتره، مناظر طبیعی، مناظر شهری، معماری، آثار باستانی، مراسم و جشن ها، روستاها و عشایر گردآوری کرد و عکس هایش را در اروپا هم به نمایش گذاشت. وی در تهران درگذشت.

عکاسی در ایران به فاصله ی بسیار کوتاهی از اروپا شروع شد و در دوران ناصرالدین شاه و با حمایت او به اوج شکوفایی رسید. پس از درگذشت شاه هنردوست و رودروی ایران با بحران های سیاسی پیاپی، رشد و گسترش عکاسی سرعت اولیه خود را از دست داد. با این حال عکس های خوبی از انقلاب مشروطه و بحران جنگ جهانی دوم موجود است.